

[Kurt Brauer.]

skal forsikre, vide dette og have en sådan klar forestilling ved beregningen af erstatningen, og så er det, der er behov for, at den ulykkesramte må holdes skadesløs for, at ulykken var så omfattende, at han ikke ville kunne overleve den ret længe. Men vi kan jo ikke pålægge nogen at skulle meddele en sådan dødsdom over en ulykkesramt. Ministeren trøster os jo med, at der kun sjældent vil vise sig så omfattende følger af ulykker, at døden vil kunne indtræde lang tid efter ulykken; der er en forskel fra denne lovgivning og til lovgivningen for besættelsestidens ofre, bliver vi gjort opmærksom på. Men dermed siger ministeren jo, at den foreslåede ordning, som den ligger her på bordet, vil blive ganske billig, det vil blive meget billigt at administrere den, fordi der kun i ganske begrænset omfang vil optræde sådanne tilfælde, hvor en mand har giftet sig efter, at han er ulykkesramt, og hvor der så altså efter forslaget skal udbetales en hjælp til konen og til de efterladte. Jeg mener, at ministeren bør gå ind på denne tankegang og overveje den i hvert fald til fremsættelsen af lovforslaget om disse ting. Hvis vi virkelig her har at gøre med noget, hvis omkostninger vil blive meget, meget ringe, så synes jeg uden videre vi skal gennemføre det, det vil være en enorm hjælp for de forholdsvis få, som her ville kunne hente støtte og hjælp.

Forslag til folketingsbeslutning nr. XXXII har vi ligeledes sympati for, det repræsenterer en væsentlig forbedring; også her må vi være opmærksom, når vi skal til at udforme den egentlige dagpengelov.

For at der ikke skal være tvivl om socialistisk folkepartis principielle sigte, må jeg endnu en gang oplæse den vedtagelse, som danner grundlaget for de retningslinjer, socialistisk folkeparti betragter den slags lovgivning ud fra. Det er en landsmødevedtagelse fra november 1969, hvori det hedder i punkt 3, at SF mener, at dagpengeordninger såvel som andre sikringer skal give 100 pct.s dækning for tabt arbejdsfortjeneste. I en overgangsperiode, hvis længde er afhængig af samfundets økonomiske muligheder, kan lavere procentsatser accepteres, forudsat at en klar målsætning er angivet, og at de lavtlønnede sikres en rimelig mindstebetaling.

Blot dette korte uddrag af en landsmøde-

vedtagelse fra november 1969. Det, man særlig skal hæfte sig ved, er, at socialistisk folkeparti udmærket kan betragte forslag til folketingsbeslutning nr. XXXII som et væsentligt fremskridt og som et skridt på vejen frem imod noget, som vi mener bør gennemføres, men vi kan ikke betragte det socialdemokratiske forslag som en endelig tilstand, der ville indføre retfærdighed, såfremt det blev gennemført. Hvis sagen skulle gå i udvalg, hvad man må håbe, så vil hr. Bertel Pedersen og hans medforslagsstillere altså vide, at socialistisk folkeparti på dette område må et hanefjedt videre, må have en klar tilkendegivelse af, at målet er de 100 pct.s erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Sådan må vi iagttage forslaget.

I øvrigt skal jeg atter en gang hilse forslagene velkommen som meget væsentlige bidrag til debatten om dagpengesikringen her i landet.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil blot ganske kort i anledning af den debat, der har været om, hvorvidt der var sammenlignelige forhold mellem loven om erstatning til besættelsestidens ofre og ulykkesforsikringsloven, have lov til at pege på, at det foreligger der efter min mening ikke. Loven om erstatning til besættelsestidens ofre er en forsørgelseslov, hvorefter det offentlige udreder en forsørgelse med den særlige begrundelse, at de mennesker, der kan komme i betragtning, har været ofre for begivenhederne under krigen. Heroverfor står en ulykkesforsikringslov, som bygger på et forsikringsprincip, og det ville være, som jeg nævnedes før, en helt principiel nydannelse, om man skulle komme ind på, at økonomiske krav, der udspringer af forhold på arbejdspladsen, skulle påvirkes til ugunst for den, der er erstatningspligtig, af senere forhold, som den, der er erstatningsberettiget, selv er herre over. Derfor var det, jeg trak linjen op og sagde, at man nok må se disse ting i en noget større sammenhæng, og netop nævnedes den eventuelle konsekvens eller parallel, der kunne være over til tjenestemandslvgivningen. Hr. Kurt Brauer anførte, at det drejede sig om sjældne tilfælde inden for ulykkesforsikringslovgivningen, og derfor kunne man godt lave den om og ligestille den med loven om besættelsestidens ofre. Dertil vil jeg blot sige, at man